

Switch!

Jan en Will van Hoof met Hunk (Marjolijn Mandersloot, 2010), foto: Annette Born

De jaren zeventig besteedden ze aan studeren en dromen, terwijl de jaren tachtig in het teken stonden van de aankoop van hun pand in 's-Hertogenbosch. Ze gingen er wonen, hielden vast aan hun droom en lieten die – een klein decennium laten – uitkomen. Jan van Hoof Galerie was het resultaat, een initiatief waarover **Jan** (1950) en **Will** (1949) van Hoof lang hadden zitten dubben.

“We hadden het idee honderd keer weggegooid”, vertelt Jan. “Een galerie is onhaalbaar, dachten we telkens. Maar toen we veertigers waren, beseften we: het is nu of nooit. Nog langer nadenken was vruchteloos.” De galerie bestaat inmiddels negentien jaar en de creatieve en zakelijke vrijheid is immens. Vier jaar geleden werkte Jan nog in loondienst, maar een terugkeer naar het bedrijfsleven, waar hij dertig jaar zijn brood verdiende, acht hij uitgesloten. Will zegde haar baan zes jaar na de opening van de galerie op, in 1992. Daarvoor werkte ze als commercieel

manager bij een automatiseringsbedrijf, wat nu Caggemini is. De kunst speelde altijd een rol in haar leven. Dat begon rond haar zestiende toen ze in een omgeving werkte met ‘waanzinnig mooie hedendaagse kunst’.

Later ontmoette ze Jan, met wie ze veelvuldig op tentoonstellingsbezoek ging. Al snel groeide het inzicht dat ze zich moest ontwikkelen. Het werd het avondatheneum. Daarna dacht ze even aan een studie Rechten, maar ze schreef zich in bij de Academie voor Kunst en Vormgeving St. Joost in Breda. Met het diploma op zak wijdde Will zich zes jaar lang aan het schilderen en etsen. Totdat ze zich realiseerde dat ze meer passie voelde bij het galeriehouderschap.

Bij zowel Will als Jan was van een kunstpapelepel geen sprake geweest. Beiden kwamen van de boerderij. Toch kocht Jan op zijn 22ste zijn eerste grafiek. Hoe dat zo kwam, valt nauwelijks te verklaren. Daarna volg-

den andere aankopen en ontloopte hij zich samen met Will tot verzamelaar. Overdag werkte hij in een technische omgeving.

Na de HBS had Jan voor Civieltechniek in Tilburg gekozen, een studie die mede was ingegeven door zijn interesse voor architectuur. Daarna volgde hij een opleiding Beton- en Staalconstructie en werkte hij bij een petrochemisch ingenieursbureau. Het was zijn taak om constructies voor onder andere raffinaderijen uit te rekenen.

Na tien jaar diende de eerste switch zich aan. De kranten stonden bol over Lekkerkerk, de Zuid-Hollandse gemeente waar een woonwijk was gebouwd op vervuilde grond. Voor het eerst werd Jan geconfronteerd met het woord ‘milieu’. In het kielzog daarvan pakte hij een studie Milieukunde op en kreeg hij na afronding een baan als milieumanager bij ingenieursbureau Royal Haskoning. Mede dankzij hun achtergrond in het

bedrijfsleven hechten de galeriehouders aan het cultureel ondernemerschap. De keuze voor de kunst is belangrijk, maar het verkopen, catalogi maken en meedoen aan beurzen, vinden ze eveneens cruciaal: “Vroeger werd je op je ondernemerschap afge-rekend. Dat doen wij hier ook.”

De overgang naar het galeriehouderschap bleek klein. Will: “Net als nu was ik altijd bezig met mensen. Of je nou managementtrainingen aan de man brengt of kunst, je moet je inleven in de klant; weten wat hij wil.” Jan onderschrijft dat: “Als milieumanager verkocht ik abstracte projecten: vijf A4'tjes met tekst. In de galerie verkoop ik echte schilderijen. Eigenlijk is dat een stuk gemakkelijker.”

Sandra Jongenelen

Jan van Hoof Galerie, Vughterweg 58-60,
's-Hertogenbosch,
www.janvanhoofgalerie.nl